

Oplysninger, og de derved skulde blive gjorte misliebige. Altsaa, jeg har absolut ikke talt med en eneste ved Slagelse Station og ikke hørt nogen Klage derfra.

Men der klages andre Steder fra over Mangel paa Jernbanevogne, hvilket giver sig Udslag i, at man ikke kan faa Varer sendte paa rette Maade, og at man maa leje saa mange tyske Vogne, som der bliver lejet. Andre Steder klages der over, at Materiellet ikke vedligeholdes, eller at det kun er en elendig Vedligeholdelse, der finder Sted. Jeg tror ikke, dette gaar i Længden. Det gaar med Statsdriften, som det gaar med en Mand, der ejer en Ejendom eller driver en Fabrik. Hvis man i den private Drift lader være at anskaffe de fornødne Maskiner og holde dem godt vedlige og sørge for deres tilstrækkelige Betjening, vil der en Gang komme et Krak, som vil opveje Besparelserne og koste betydeligt mere. Særlig paa Sidebanerne er der talt meget om, at Materiellet lider under Mangel paa Istand sættelse. Jeg selv kan ikke bedømme den Slags Ting, hvortil der hører Sagkundskab, men at det gøres gældende fra alle Sider, er utvivlsomt.

Ogsaa med Hensyn til Besparelssystemet overfor Mandskabet gælder det samme. Jeg kender en Station, hvor Stationsmesteren ikke har en eneste Mand til sin Assistance. Fra Kl. 5—6 Morgen til 10—11 Aften skal denne Mand alene besørge Stationen, han skal besørge Telegraftjenesten, Togtjenesten, sælge Billetter, bakse med Godset, der kommer, tænde Lamper, kort sagt, gøre alting i saa langt et Tidsrum, og naar han saa en Gang imellem har et Fridøgn eller en Fridag, bliver han erstattet i de fleste Tilfælde ikke af en Afløsningsassistent, men af en Portør. Ja, det er endogsaa passeret, har jeg hørt, at man har givet ham en Konduktør til Afløsning, fordi der ikke har været andet Afløsningspersonale til Stede. Jeg finder, at den Slags Besparelser, naar man kommer saa langt ned, ere meget uheldige.

Den højtærede Trafikminister har i Aar begæret et Beløb til Frirejser forhøjet. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister havde gjort Skridtet fuldt ud og forlangt det forhøjet saaledes, at i alt Fald nogle Frirejser blev givne til det Personale, som bliver afskediget og har været ansat før 1. April 1893. Jeg har motive ret det tilstrækkeligt i Fjor og gentager kun det, at efter Jernbaneloven af 26. Marts 1898 § 17 staar det for mig, som

om disse Mennesker have — ikke juridisk, men moralsk Ret til at kræve i alt Fald nogle Fribilletter, og jeg vil sige, at selv om man giver disse Mennesker dem, ville de ikke blive benyttede saa meget, som man tror; og selv om det udvides til at omfatte ogsaa de Mennesker ved Postvæsenet, som ere tjenstgørende ved Toget, vilde det som Udgift kun spille en saa overordentlig ringe Rolle, at det ikke er værd at nævne.

Der er ogsaa kommet en Henvendelse til mig fra Lokomotivfyrbøderne af 1ste Klasse, der saa godt som overalt gøre Tjeneste som Lokomotivførere, ikke alene paa Driften, men specielt som rangerende Lokomotivførere. De hævde, at de gøre altid Tjeneste som Førere, og at de saa godt som aldrig nogen Sinde faa et Fridøgn. Ansøge de om et Ekstra-Fridøgn, bliver det i Reglen nægtet, fordi der ikke er Reserve-mandskab. Jeg har for mig liggende et Bevis paa, at en flink og dygtig Mand, der har været Lokomotivfyrbøder, som saadan i 10 Aar i alt har haft 10 Døgns Frihed. Jeg finder, det er lovlig lidt, naar man ved, paa hvilken Maade Friheden bliver tildelt andre. Disse Mænd stille kun det Krav: Giv os en Erstatning derfor, lad os faa en Lokomotivførerlønning, selv om vi ikke have Ret til at tage vor Anciennitet med os. Tag saa Tantiémen, men giv os noget, saa vi vide, at vor Tjeneste bliver honoreret, som den bør honoreres. Jeg ved, hvorledes deres Tjeneste falder, den er saaledes, at de have uafbrudt Arbejde hver Dag. De have ganske vist hver 9de Dag kun 4 Timers Arbejde, men saa skulle de begynde den næste Morgen tidlig igen; saa den 10de Dag have de 24 Timers Frihed, men skulle opholde sig paa Stationen som Reserveførere; de kunne derfor ikke kalde det Frihed, naar de skulle opholde sig uafbrudt paa Stationen.

Jeg skal endnu bemærke, at det forekommer mig, at der lægges alt for lidt Vægt paa at faa lavet, hvad vi skulle bruge til vor Trafik, her i Landet. Jeg mener, man bør arbejde hen til, at alt hvad der skal bruges af Lokomotiver og Vogne, alt hvad der skal bruges ved Statsbanedriften, bliver lavet her i Landet. Jeg vil nok tro, at der kan være Tale om nogen Fordyrelse paa enkelte Omraader, men jeg anser det for en underordnet Sag lige overfor det, at man derigennem skaber bedre Arbejdsforhold for Industrien og Arbejdet i det hele taget. Jeg tror, det er en daarlig Økonomi at lade dette gaa ud af Landet for i Forhold hertil at spare Bagateller.